άντε...
και καλό καλοκαίρι!
part II

Οι ειδικοί των αφεντικών, οι δημοσιογράφοι και οι ιστορικοί τους, υποστηρίζουν με εκνευριστική εμμονή πως για όλα τα δεινά μας (από το ξέσπασμα της κρίσης κι έπειτα) φταίει η *«διαφθορά»*, οι *«ανίκανοι πολιτικοί»* και οι πολίτες που συμμετείχαν στην *«κατασπατάληση των χρημάτων»*. Μια συνθηματολογία που (κάπου μεταξύ «ανάλυσης» και λαϊκισμού) συμπυκνώνεται σε αυτό που έχει ονομαστεί «τέλος της μεταπολίτευσης». Η αλήθεια είναι πως η μεταπολίτευση όντως τέλειωσε. Ωστόσο, το περιεχόμενο της συνθήκης αυτής απέχει πολύ από τις αφόρητες κοινοτοπίες των αφεντικών.

Γιατί αυτό που πραγματικά συντελέστηκε την περίοδο των 40 τελευταίων χρόνων δεν ήταν θηλιά (όπως θέλουν να ισχυρίζονται τα αφεντικά) αλλά φιλί ζωής για τον εγχώριο καπιταλισμό. Η μεταπολίτευση έφερε μαζί της τον ιστορικό συμβιβασμό αριστεράς και δεξιάς και επισημοποίησε το τέλος του εμφυλίου πολέμου, γεγονός το οποίο έλυσε δύο απ' τα βασικά προβλήματα του κεφαλαίου. Απ' τη μία, έδωσε τέλος στην εσωτερική αστάθεια που δημιουργούσε η συνεχής προσπάθεια για βίαιη επιβολή των δεξιών πάνω στον κόσμο της αριστεράς. Και απ' την άλλη, παρείχε στο κεφάλαιο τη δυνατότητα να αξιοποιήσει το στελεχιακό δυναμικό αυτής της τελευταίας και τον πλούτο των ιδεών του προς όφελος της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Ήταν μια διαδικασία εξομάλυνσης των ταξικών αντιθέσεων που ήρθε καβάλα στο άλογο της εθνικής ενότητας, συνθέτοντας τα δύο εχθρικά στρατόπεδα στο ασαφές υποκείμενο του «ελληνικού λαού». Η ταξική πάλη συμβασιοποιήθηκε, οι αριστεροί έδωσαν άφεση αμαρτιών στους διώκτες τους και οι δεξιοί προτίμησαν το ξεκάρφωμα του «φιλελευθερισμού» Η οργανωμένη εργατική τάξη άρχισε να αποσυντίθεται και να γεννοβολά με ρυθμούς πολυβόλου τους μικροαστούς που για τις επόμενες δεκαετίες θα απολάμβαναν τις χαρές του δικομματισμού και την πλαδαρότητα του συντεχνιακού συνδικαλισμού.

Θα μπορούσε όμως η ευημερία να κρατήσει για πάντα; Η κρίση ξέσπασε και προσγείωσε απότομα κάθε αφελή: οι συμβάσεις της μεταπολίτευσης καταρρέουν και δίνουν τη θέση τους σε πιο ολοκληρωτικές μεθόδους διαχείρισης της κρίσης. Και ο *«ανάδελφος ελληνικός λαός»*; Πως αντιδράει τώρα που το συμβόλαιο του με το κράτος σπάει μονόπλευρα;

Η πικρή διαπίστωση έχει ως εξής: η κατάρρευση της μεταπολίτευσης πέρα από την υλική εξαθλίωση που απλόχερα προσφέρει, φέρνει μαζί της και ένα μεγάλο ιδεολογικό-υπαρξιακό κενό. Ο τρόμος των μικροαστών (τώρα που το ιδεολογικό απόθεμα του *«θα-χουμε-λεφτά-και-θα-περνάμε-καλά»* στερεύει) πακέτο με την αδυναμία τους να βρουν μια λύση, είναι τόσο μεγάλος που (αποδεδειγμένα) μπορεί να φτάσει μέχρι την αυτοκτονία. Άλλοι πάλι τον έχουν βρει το δρόμο. Η ιδεολογία του φασισμού δείχνει να τους ταιριάζει γάντι και όσο περνάει ο καιρός θα κατακτά όλο και περισσότερα μυαλά. Οι μετανάστες, από το αίμα των οποίων χτίστηκε το μικροαστικό όνειρο, θα αποτελούν τον άμεσο στόχο κάθε κανίβαλου, είτε αυτός ψήφισε Χρυσή Αυγή είτε όχι. Ο φασισμός σαν ιδεολογία και κουλτούρα, σαν νόημα και κοινωνική σχέση βρίσκεται μπροστά μας και δείχνει τα δόντια του. Η εποχή μάς δείχνει την ευθύνη και αυτή δεν είναι άλλη από το να του τα σπάσουμε!

Metro★ Tools

εργαλεία για αυτόνομη προλεταριακή χρήση

για επικοινωνία: metro.tools@yahoo.com
autonomia71.wordpress.com